

Arrest

nr. 72 415 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 juli 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 8 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sialkot. U bent een de sjiietische moslim. In 2009 leerde u op school S. kennen, een soennietisch meisje dat meer bepaald tot de wahabi gemeenschap behoort. Jullie werden verliefd en begonnen een relatie. In 2010 wilden jullie huwen. Daarvoor diende u eerst toestemming te vragen aan haar vader. U ging u naar S. thuis. Haar vader zei dat hij lid was van Sipah-e-Sahaba, een verboden extremistische organisatie die tegen de sjiieten gekant is. Hij vroeg u van welke familie u afkomstig bent. U zei dat u sjiiet was en dat uw vader zakir is. Daarop ging S.' vader door het lint. Hij beval u zijn huis te verlaten. Die avond belde S. u op. U zei dat jullie er de dag erna wel over zouden praten. De volgende dag vertelde u S. dat haar vader niet akkoord was met het huwelijk. U besloot haar te laten vallen en ging naar uw tante. Onderweg werd u aangevallen door vijf personen. U werd bewusteloos geslagen. Toen u weer bij bewustzijn kwam, lag u in het ziekenhuis. Twee dagen later mocht u het ziekenhuis weer verlaten. U ging opnieuw richting het huis van uw tante. Onderweg kwam u M. tegen, een vriendin van S.. Ze zei u dat S. u wilde spreken en belde haar voor u op. S. vertelde u dat haar zus met enkele andere personen de dag voordien naar het huis van uw ouders was gegaan. Ze hadden uw ouders geslagen en het huis in brand gestoken. S. zei dat haar broers naar u op zoek waren om u te vermoorden en dat het beter was dat u het land zou verlaten. U ging onmiddellijk naar uw tante waar een smokkelaar u reeds zat op te wachten. U ging mee met de smokkelaar en dook onder. Gedurende enkele maanden verbleef u op verschillende plaatsen om uiteindelijk op 18 juli 2010 uw land te verlaten. U reisde per vliegtuig van Pakistan via Dubai en Istanbul naar Belgrado. U werd daarbij vergezeld van de smokkelaar die voor u een vals paspoort had geregeld. Vanuit Belgrado reisde u per truck verder naar België. Op 23 juli 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 6 september 2010 werd er een valse klacht tegen u ingediend. U en uw familie werden beschuldigd van diefstal. Op 20 september 2010 werd S. vermoord. In een valse klacht werd u hiervan beschuldigd. Op 7 januari 2011 werd er een aanhoudingsbevel tegenover u uitgevaardigd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs, een DVD, twee ziekenhuisattesten m.b.t. uzelf, ziekenhuisattesten m.b.t. uw ouders, een attest van uw school, een gecertificeerde kopie van de FIR (First Information Report) m.b.t. de diefstal, een kopie van de FIR m.b.t. de moord op S., een krantenartikel, een aanhoudingsbevel, een attest van uw advocaat, een attest van de nazim, een attest van de studentenvereniging en zeven affidavits.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor vervolging tweeledig is. Enerzijds vreest u dat de Pakistaanse autoriteiten u de doodstraf zullen geven nadat u er valselijk van beschuldigd werd S. te hebben vermoord. Anderzijds vreest u dat de familie van S. u zal vermoorden. Wat betreft uw vrees voor de Pakistaanse autoriteiten moet worden vastgesteld dat u juridisch gezien geen enkele vrees dient te koesteren. Daar u op het moment van de moord op Saima in België verbleef, hetgeen u ook kunt bewijzen aangezien u toen in een opvangcentrum verbleef, is het niet aannemelijk dat u door de Pakistaanse autoriteiten zal worden veroordeeld tot de doodstraf, louter omdat er een klacht tegen u zou zijn ingediend waarin u valselijk beschuldigd werd van deze moord. Volgens u zouden er bewijzen tegen u zijn. U noemt hierbij de klacht die tegen u werd ingediend (FIR), het aanhoudingsbevel en het krantenartikel (zie gehoorverslag CGVS pp. 9 – 10). Geen van deze zijn echter een bewijs dat u S. zou hebben vermoord, enkel dat u daarvan zou zijn beschuldigd. Volgens u zult u bij terugkeer naar Pakistan reeds op de luchthaven worden gearresteerd en zult u worden opgehangen. Aangezien het gaat over een eremoord zult u volgens uw verklaring niet de kans krijgen aan te tonen dat u onschuldig bent omdat u op het moment van de moord in België verbleef (zie gehoorverslag CGVS pp. 9 – 10). Dat u zich niet zou kunnen verdedigen omdat het in casu gaat over een eremoord is louter een loze bewering die nergens op stoelt. Voorts beweerde u dat de Pakistaanse politie geen enkel bewijs van uw onschuld zal aanvaarden omdat de broer van S. een hoge politieofficier is. Behalve de vaststelling dat u niet kan aantonen dat de broer van S. een hoge politieofficier is, maakt u ook niet aannemelijk dat u daarom effectief geen eerlijke kans zou kunnen krijgen. Ook dit is louter een loze bewering van uwentwege. Bovendien blijkt uit het ziekenhuisattest dat u neerlegde dat de politie bij u was op het moment dat u bewusteloos werd binnengebracht nadat u in elkaar geslagen zou zijn door de familie van S.. Dit toont aan dat de politie geenszins tegen u gekant is. Aangezien er geen bewijzen tegen u zijn en u op geen enkele wijze aannemelijk hebt gemaakt dat u geen eerlijke kans zou krijgen om uzelf te verdedigen tegen de valse beschuldiging van de moord op S. is er geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. Wat betreft uw vrees voor de familie van S. moet worden opgemerkt dat u zich voor bescherming dient te wenden tot uw eigen autoriteiten alvorens internationale bescherming aan te vragen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, is er geen enkele

reden om aan te nemen waarom u geen beroep zou kunnen doen op bescherming in eigen land. Uw bewering dat de broer van S. een hoge politieofficier zou zijn, is geen afdoende argument. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor de familie van S. een lokaal probleem betreft. Om dit te vermijden, is het mogelijk u elders in Pakistan te vestigen. Uw bewering dat de vader van S. lid is van Sipah-e-Sahaba, alsook uw bewering dat de broer van S. een hoge politieofficier is, werden niet onderbouwd. Dat zij u omwille daarvan overal in Pakistan zouden kunnen laten vermoorden (zie gehoorverslag CGVS p. 10), is eveneens een loze bewering. Op de vraag hoe zij u zouden kunnen terugvinden indien u elders in Pakistan zou wonen, antwoordde u ze dat u op een dag wel zouden vinden (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Ook deze stelling maakte u op geen enkele manier aannemelijk. Tot slot dient te worden vastgesteld dat uw bewering geen paspoort te kunnen voorleggen ongeloofwaardig is in het licht van de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Immers indien u met een vals paspoort naar Europa bent gereisd dan mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort worden verwacht. Dit is niet het geval zodat uw verklaring illegaal te hebben gereisd en geen paspoort te kunnen voorleggen niet kan overtuigen. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw rijbewijs is louter een begin van bewijs van u identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. De DVD is een begin van bewijs dat u tot de sjiietische geloofsgemeenschap behoort. Ook dit wordt niet betwist. Het attest van het ziekenhuis dat u neerlegde, zegt dat u op 10 maart 2010 naar het ziekenhuis ging ter verzorging van wat schaafwonden en zwellingen. Hierop staan de gevens handtekening en vingerafdruk van uw vader. Nochtans verklaarde u dat u geen contact had met uw ouders toen u in het ziekenhuis verbleef (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Wat betreft de gecertificeerde kopie van de FIR en de kopie van de FIR die tegen u werden opgesteld, alsook het aanhoudingsbevel dat werd uitgevaardigd moet worden opgemerkt dat ze geen enkel bewijs zijn van uw schuld. Bovendien zijn ze gemakkelijk te verkrijgen tegen betaling. Voorts legde u een krant neer waarin een artikel staat waarin u beschuldigd wordt van moord op S.. Er dient te worden opgemerkt dat er twijfels zijn gerezen bij de authenticiteit van de krant. Het kader waarin het artikel over u staat, vertoont een opvallend verschillende lay-out van de rest van de krant. Zo zijn er namelijk opvallend grotere witregels. Er zijn dan ook ernstige vermoedens dat u deze krant op aanvraag met dit artikel erin hebt laten drukken. Betreffende de affidavits die u neerlegde, dient te worden opgemerkt dat ze allemaal dezelfde, vooropgestelde inhoud vertonen, hetgeen wijst op een gesolliciteerd karakter. Dit is eveneens het geval bij het attest van de nazim. De overige neergelegde stukken, met name een attest dat bevestigt dat u een advocaat hebt, een attest van uw school, een attest van de studentenvereniging waar u lid van was en de medische attesten van uw ouders, vermogen evenmin uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van het principe van de zorgvuldigheid.

Verzoeker stelt dat het niet opgaat om de bewijswaarde van de door hem neergelegde originele krant volledig te negeren door simpel te stellen dat de lay-out verschillend is. De commissaris-generaal is niet geplaatst om zich uit te spreken over de lay-out want zelfs al zou de lay-out verschillend zijn, dan wilt dit nog niet zeggen dat de krant niet op deze wijze gepubliceerd is.

Verzoeker verwijst naar de proceduregids van UNHCR en stelt dat de bewijslast van de asielzoeker volgens UNHCR niet te streng mag geïnterpreteerd worden. Er moet omzichtig worden omgesprongen met de bewijslast. Zo is het niet redelijk van de commissaris-generaal te stellen dat verzoeker niet bewijst dat de broer van S. politieofficier is. Verzoeker legt ook talloze documenten voor, zoals FIR's, een aanhoudingsbevel en affidavits die een bewijs zijn van zijn problematiek. Er zijn talloze bronnen die gewag maken van een falende justitie en een falende politiewerking ingevolge de incompetentie en corruptie. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal veel te streng is in het beoordelen van documenten en zelf nalaat de werkelijke toedracht en bewijswaarde van documenten onderzoeken. Zo kon hij getracht hebben om de krant te vergelijken met een ander exemplaar van dezelfde krant of kon hij een vertrouwenspersoon in Pakistan gevraagd hebben om de FIR's te vergelijken. Verzoeker geeft

aan dat de commissaris-generaal een denkfout heeft gemaakt. De commissaris-generaal stelt zich op geen enkel moment de vraag of het inderdaad voldoende is om op een andere plaats te zijn om niet betrokken te zijn in het onderzoek en in een proces. Zelfs al zou blijken dat verzoeker niet de eigenlijke moordenaar is omdat hij in België was, dan belet dit niet dat hij nog steeds als verdachte kan beschouwd worden en later veroordeeld worden. Zo kan verzoeker gezocht en veroordeeld worden als opdrachtgever. Het feit dat hij in het buitenland is, maakt hem extra verdacht. Zelfs in het onwaarschijnlijke geval dat hij niet als opdrachtgever zou vervolgd worden, zou hij in ieder geval uitgeleverd worden aan de politie van zijn lokaliteit waar hij hoogstwaarschijnlijk gedurende lange tijd mishandeld en zelfs gefolterd worden. Verzoeker legt rapporten voor waaruit duidelijk blijkt dat de werking van justitie en politie gebrekkig is en gepaard gaat met verhalen van corruptie, foltering en gerechtelijke dwaling.

2.2. De bestreden beslissing stelde terecht vast dat verzoeker zijn vrees voor de Pakistaanse autoriteiten die hem zouden veroordelen tot de doodstraf omdat hij valselijk beschuldigd werd van moord op een meisje en de vrees voor de familie van dit meisje niet aannemelijk heeft gemaakt. De door verzoeker bijgebrachte stukken zijn immers niet van dien aard dat ze een ander licht kunnen werpen op deze vaststellingen. Zo rijzen er vooreerst twijfels met betrekking tot de authenticiteit van het neergelegde krantenartikel. De lay-out is verschillend ten opzichte van de rest van de krant, het artikel vertoont immers opvallend grotere witregels. Een krantenartikel in een originele krant dat makkelijk tegen betaling kan worden gepubliceerd is hoe dan ook geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel, is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Voorts legt verzoeker slechts een kopie neer van de FIR in verband met de moord die om deze reden dan ook geen enkele bewijswaarde heeft. Verzoeker heeft een advocaat en maakt niet aannemelijk waarom hij niet via zijn raadsman de gecertificeerde kopie kan neerleggen. Ook van het aanhoudingsbevel werd slechts een kopie neergelegd, dienvolgens eveneens zonder bewijswaarde. Aangaande de aangebrachte affidavits heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat deze allemaal dezelfde, vooropgestelde inhoud vertonen, hetgeen wijst op een gesolliciteerd karakter. Verzoeker legt ter terechtzitting nog twee documenten neer; een document opgesteld door de '*Senior Medical Officer*' van het ziekenhuis in Sialkot en een document opgesteld door Rana Muhammad Iqbal Harnah, lid van de '*Punjab Assembly*'. Een vergelijking van het handschrift op beide documenten wijst duidelijk uit dat deze werden geschreven door dezelfde persoon. Niet enkel blijkt dit uit de gelijke vorm van meerdere letters maar ook de gelijke wijze waarop de regeluiteinden naar boven gaan hellen en de linkerkant van de tekst schuin naar binnen afloopt op beide documenten. Deze documenten hebben dan ook geen enkele bewijswaarde en wijzen eerder op een bedrieglijk aspect van de aanvraag waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig gehypothetheerd wordt. Verzoeker toont derhalve gelet op wat voorafgaat geenszins aan dat hij gezocht zou worden door de Pakistaanse overheden omwille van een valse beschuldiging van moord op S. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de feiten toch op waarheid zouden berusten dan nog stelde de bestreden beslissing terecht vast dat aangezien verzoeker op het moment van de moord op S. in België verbleef - hetgeen hij ook kan bewijzen aangezien hij toen in een opvangcentrum verbleef - is het niet aannemelijk dat hij door de Pakistaanse autoriteiten zal worden veroordeeld tot de doodstraf louter omdat er een klacht tegen hem zou zijn ingediend waarin hij valselijk beschuldigd werd van deze moord. Aangezien er geen bewijzen tegen verzoeker zijn en hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen eerlijke kans zou krijgen om zich te verdedigen tegen de valse beschuldiging van de moord op S. is er geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het opwerpen van niet-objectief onderbouwde en hypothetische beweringen volgens dewelke hij ervan zou kunnen beschuldigd worden de opdrachtgever te zijn van de moord. Waar verzoeker verwijst naar rapporten waaruit duidelijk blijkt dat de werking van justitie en politie gebrekkig is en gepaard gaat met verhalen van corruptie, foltering en gerechtelijke dwaling in bijlage van zijn verzoekschrift, kan worden vastgesteld dat het internetartikel 'Actie tegen corruptie Pakistan' dat handelt over de arrestatie van 21 corrupte zakenlieden of politici het geenszins heeft over een gebrekkige werking van justitie en politie en hoe dan ook reeds dateert van 18 november 1999. De overige door verzoeker bijgebrachte artikels over eremoorden doen verder geen afbreuk aan het hetgeen hierboven werd vastgesteld. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking ten slotte tot verzoekers vrees ten aanzien van de familie van S. kan worden vastgesteld dat verzoeker over een vestigingsalternatief beschikt binnen Pakistan. Dit motief van de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet weerlegd in zijn verzoekschrift en wordt derhalve beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER